

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Max Heinr.Sutor /SRB**(Sprawa T-407/20)**

(2020/C 279/72)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Max Heinr.Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, H. Nemeček i T. Kreft)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. (sygn. SRB/ES/2020/24 – 1405146-2020-JB), w zakresie, w jakim ta decyzja dotyczy skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63⁽¹⁾, ponieważ zarządzane powierniczo przez skarżącą środki pieniężne należące do klientów nie zostały wyłączone z obliczenia składowi ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, ponieważ decyzja narusza zasadę proporcjonalności w ten sposób, że ustala opłatę bankową 200 razy wyższą od opłaty skarżącej, wyłącznie na podstawie wykazanych przez nią w bilansie zobowiązań powierniczych wolnych od ryzyka.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania, ponieważ decyzja traktuje skarżącą w sposób nierówny w stosunku do instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które potrącają je zgodnie z MSSF, oraz firm inwestycyjnych, które zarządzają funduszami klientów, bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ decyzja narusza swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za rok 2020 o współczynnik 200, bez żadnego uzasadnienia dla takiego naruszenia.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE, ponieważ decyzja ogranicza swobodę prowadzenia przez skarżącą działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona swoją główną siedzibę, co jest nieproporcjonalne i dyskryminuje skarżącą w stosunku do instytucji kredytowych w innych państwach członkowskich.
6. Zarzut szósty: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty, ponieważ przed wydaniem decyzji skarżąca nie została wysłuchana na posiedzeniu prezydium pozwanej.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty i art. 296 akapit drugi TFUE, ponieważ decyzja nie spełnia wymogów uzasadnienia aktów europejskich organów administracyjnych.
8. Zarzut ósmy (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie zasady równego traktowania, ponieważ traktuje ona instytucje kredytowe, które zgodnie z ich krajowymi standardami rachunkowości są zobowiązane do wykazania zobowiązań powierniczych w bilansie po stronie pasywów, w sposób obiektywnie nieuzasadniony nierówno w porównaniu z innymi instytucjami kredytowymi, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub potrącają je według standardów MSSF.

9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 16 karty, bowiem decyzja narusza swobodę przedsiębiorczości i takie naruszenie nie jest uzasadnione.
10. Zarzut dziesiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE, ponieważ jest sprzeczna ze swobodą przedsiębiorczości.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Deutsche Hypothekenbank / SRB

(Sprawa T-428/20)

(2020/C 279/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Hypothekenbank AG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Flore i J. Seitz)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 15 kwietnia 2020 r. (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikiem w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. oraz szczegółów obliczenia, w zakresie, w jakim mają one znaczenie w odniesieniu do skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
 - Pozwana zaniechała wysłuchania skarżącej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych
 - Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych, które wynikają z art. 41 karty, art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu pozwanej.